

CE ESTE OMUL?

R4972 - 15 Februarie 1912, pag. 59

„Când privesc cerurile, lucrarea degetelor Tale, luna și stelele pe care le-ai așezat Tu, îmi zic: Ce este omul, ca să Te gândești la el și fiul omului, ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrările mâinilor Tale; toate le-ai pus sub picioarele lui: oile și boii laolaltă, fiarele câmpului, păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor” - Psalm 8:3-8.

Întrebarea profetului cu privire la om este una pe care, noi credem că și-a pus-o fiecare om inteligent. Unul care din adâncime privește întinderea vastă a apelor și unul care călătorește pe un vas gândește ce mic este omul! Ce mică picătură în Univers! Când ne uităm spre ceruri și ne dăm seama că ele reprezintă puterea divină, nemărginită atunci suntem uimiți. Când studiem cerurile și ne dăm seama că toate stelele, afară de planetele ce aparțin sistemului nostru solar, sunt de fapt fiecare câte un soare, și că în jurul fiecărui din acești sori se învârt planete, întocmai după cum se învârte pământul în jurul soarelui, și când ne gândim la numărul acestor sori și la planetele lor, suntem uimiți și cu atât mai mult ne simțim micimea noastră.

Noi întrebăm pe astronomi despre numărul acestor sori, și ei ne răspund că se văd o sută de milioane. Și dacă am socoti planetele ce se învârt în jurul acestei sute de milioane de sori, la fiecare câte zece, avem zece sute de milioane de planete sau lumi. Și ei ne mai spun, că dacă ne-am pune pe cea mai îndepărtată din aceste planete, de acolo încolo am mai vedea înaintea noastră mult mai multe!

Mințile noastre se înspăimântă când începem a ne gândi la ceruri, lucrul degetelor lui Dumnezeu — și atunci ne gândim la om, ce lucru mic este el în socoteala lui Dumnezeu! Atunci ne dăm seama și apreciem ceea ce spune Scriptura, că omul în socoteala lui Dumnezeu este ca „praful din balanță” care nici nu este vrednic de luat în seamă (Isaia 40:15). De sigur toți am fost la măcelărie și am văzut, că măcelarul nu pune nici o socoteală pe praful din balanța sa. Așa omul, este atât de mic în socoteala marelui Creator că ne mirăm că Dumnezeu să mai aibă ceva interes în omenire.

„I-ai dat stăpânire peste lucrările mâinilor Tale”

De n-am avea Scriptura, noi nu am ști nimic despre îngrijirea lui Dumnezeu față de noi, și am putea gândi, că Dumnezeu este atât de mare încât El nici nu mai ține socoteală de noi. Însă când Dumnezeu ni se face cunoscut în Biblie atunci începem a vedea nu numai puterea divină arătată și exercitată în crearea tuturor acestor lumi, dar vedem, de asemenea puterea Sa divină arătată în purtările Sale de grijă cu noi și de asemenea în iubirea lui Dumnezeu pe care Scripturile o declară că „întrece toată înțelegerea”. Ce minunată bunăvoință din partea Creatorului încât El să ia seama la noi.

Dar textul nostru nu se oprește aici. El ne dă informații mai departe cu privire la om, punând întrebarea: „Ce este omul, ca să Te gândești la el și fiul omului, ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii”. Deci gândul este, că numai cu puțin mai jos decât îngerii! Scripturile vorbesc despre sfinții îngeri și ne spun că sunt de diferite grade, unii de grad mai înalt, alții de grad mai inferior, însă toți desăvârșiți.

Avem apoi diferite grade între viețuitoarele de pe pământ — fiarele câmpului, peștii mării și păsările cerului, și mai presus de toate aceste ființe de pe pământ este omul. El este domnul tuturor viețuitoarelor de pe pământ. Aceasta este marea onoare cu care marele Creator a înzestrat creaturile Sale omenești.

Așa cum am văzut în acest psalm spune ” „I-ai dat stăpânire peste toată lucrarea mâinilor Tale; toate le-ai pus sub picioarele lui”. Ce minunată creatură este omul, din acest punct de vedere! Deși este puțin mai jos decât îngerii, în măsura în care natura sa este legată de pământ și deși îngerii sunt superiori în natura lor, acest psalm vorbește despre om ca fiind superior în aceea că el are o stăpânire. Îngerii nu au stăpânire, dar toți sunt supuși marelui Creator, Dumnezeu.

Dar omului, în asemănarea Creatorului său i s-a dat stăpânire peste creaturile mai joase și aceasta este onoarea minunată cu care a fost încununat — „L-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrările mâinilor Tale”.

Se poate întreba, pe drept cuvânt, dacă Dumnezeu are astfel grijă de omenire și a onorat atât de mult creaturile Sale omenești, de ce nu a făcut o pregătire mai bună pentru ele în lume? De ce au fost ele puse în condiții nefavorabile sub care sunt acum? De ce este necaz, durere, suspin, strigăt și moarte? De ce sunt furtuni, cicloane și tornade, foamete, secetă, epidemii — de ce sunt toate aceste lucruri, dacă Dumnezeu este atât de atent cu noi, creaturile Sale? Noi nu am avea răspuns la toate aceste întrebări, dacă nu ar fi fost pregătite în

Sfintele Scripturi. În această carte mai minunată decât toate cărțile avem cheia problemei, expilcația, și aceasta este următoarea: Dumnezeu a pregătit de la început ca omul să nu fie cel care să suporte aceste greutăți și dezastre. Omul a fost făcut perfect și a fost pus într-un mediu favorabil și perfect, într-o grădină perfectă spre est, în Eden cu toate lucrurile necesare pentru bunăstarea sa — fără furtuni, fără boli, fără dificultăți — și el a putut trăi veșnic. Așa a fost stăpânirea minunată a acestu fiu al lui Dumnezeu.

De ce a fost, dar schimbarea? Această carte minunată răspunde că schimbarea a venit datorită căderii în păcat. Și așa citim : ... printr-un singur om a intrat păcatul în lume (deci înainte nu a fost păcat în lume) și prin păcat moartea” (Rom. 5:12). Nu a fost moarte asupra omului până când a venit păcatul. Astfel toate suferințele, durerile, necazurile sunt părți din procesul morții. Și astfel dificultatea pentru noi este că prin natură suntem „fii ai mâniei”.

Este mânia divină, tortură veșnică? Cu toată siguranța, nu. Acea învățătură ne-a venit, probabil, prin acei bine intenționați strămoși. Mânia lui Dumnezeu, noi o vedem oriunde, așa cum declară apotolul — „mânia lui Dumnezeu se descoperă ...” — în corpurile noastre proprii în fiecare suferință și durere, imperfecțiune fizică și imperfecțiune morală — acestea toate sunt părți din marea pedeapsă pentru păcat. Citim că atunci când omul a devenit neascultător, Dumnezeu a trimis un înger să-i alunge afară pe primii noștri părinți din grădina Edenului, departe de pomii vieții care erau pentru menținerea lor în perfecțiune, afară într-un pământ neterminat.

Deși întreaga lume putea fi în același moment și ușor făcută perfectă, Dumnezeu a lăsat-o neterminată, nepregătită pentru om, ci „a sădit o grădină, în Eden spre răsărit” pentru încercarea primilor noștri părinți, pentru că înțelepciunea divină a prevăzut că omul va păcătuși și în loc să facă tot pământul perfect, Dumnezeu l-a lăsat într-o condiție imperfectă înafara de grădina Edenului. Citim că atunci când Dumnezeu i-a alungat pe primii noștri părinți din grădina Edenului, El a spus: „blestemat este acum pământul (nu-L voi face nepotrivit pe acesta, ci este deja) din cauza ta. ... În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce”.

Cu alte cuvinte, marea pedeapsă împotriva neamului nostru omenesc este o pedeapsă a morții — „vei muri negreșit” (Gen. 2:17). Aceasta a fost asupra neamului nostru omenesc timp de șase mii de ani, de când a intrat păcatul în lume.

Astfel toate paginile istoriei din zilele lui Adam până în aceste zile sunt marcate cu păcat, durere și suferință pentru că noi toți suntem păcătoși, Dumnezeu tratează cu noi în conformitate cu hotărârea Sa: „vei muri negreșit”.

Dar aceasta este partea tristă a problemei. Nu este oare vreo speranță pentru noi. Aceeași carte binecuvântată — Biblia — declară că Dumnezeu are un mesaj bun pentru acei pe care l-a condamnat la moarte.

Care este vestea Evangheliei?

Noi întrebăm, care este vestea bună? Scripturile răspund că vestea bună este că El, care ne-a condamnat ca nepotriviți pentru viață veșnică a prevăzut răscumpărarea noastră; ca Fiul Său să devină răscumpărătorul nostru; ca Cristos să moară „Cel drept pentru cei nedrepti” ca să-i poată aduce pe toți înapoi în armonie cu Dumnezeu. O, unii ar putea spune, dar Isus nu a murit cu o mie opt sute de ani în urmă sau cu mai mult? Da, într-adevăr. Și nu este peste noi aceeași domnie a păcatului și a morții? Da.

Înainte de-a crea Dumnezeu pe om, El i-a întocmit o împărăție, în care omul a fost așezat ca rege. Această împărăție era grădina Eden, în forma căreia trebuia să devină tot pământul sub conducerea omului! Dar fiindcă omul a păcătușit, el a pierdut dreptul și puterea de a îndeplini acest lucru și de aceea va fi îndeplinit sub stăpânirea de o mie de ani a lui Cristos. Toate creaturile de pe pământ erau supuse și conduse de om. Când împărăția măreață a fost inaugurată, și omul a luat-o în stăpânire, Dumnezeu i-a zis: „Fiți roditori, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.” Împărăția plantelor și a vegetalelor — întreg pământul cu tot ce crește pe el în miriade de chipuri și culori — a fost de asemenea încredințată omului. Cu alte cuvinte, omul a fost creat și numit regele pământului, întocmai după cum Dumnezeu este regele universului! — Geneza 1:28-31.

E o mare greșală a crede, că Dumnezeu când a creat pe om l-a făcut să domnească peste om, și ei să fie servi și robi unii altora. Această politică a început cu intrarea păcatului în lume și luarea stăpânirii asupra omului prin înșelăciunea șarpelui, și ea va înceta odată cu sfârșirea împărăției lui Satan plină de egoism, nedreptate, sclavie, păcat și moarte.

O altă credință deșartă, care mai stăpânește încă creștinismul de astăzi, în măsură mică sau mai mare, după cum l-a stăpânit și în veacurile trecute, este aceea că omul, când a căzut din favoarea lui Dumnezeu, a căzut de-a

dreptul în iad; și că Dumnezeu, voind să scape pe om de la chinurile iadului și din mâinile lui Satan care, după cum se vede din învățătura despre chinul veșnic, este mai puternic decât Dumnezeu — a ridicat pe om drept în cer. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr decât această credință. Omul nu a fost creat pentru cer, și niciodată nu va ajunge acolo. Dacă Dumnezeu ar fi voit ca omul să fie în cer, atunci de sigur că l-ar fi creat acolo, și nu-l mai trecea prin trista și dureroasă experiență a păcatului și a morții, timp de șase mii de ani, după cum vedem că s-a întâmplat. După învățătura chinului veșnic, pământul este făcut în zadar. Dar Scripturile susțin cu tărie, că „Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a creat nu ca să fie pustiu” (Isaia 45:18). Pământul n-a fost încă locuit și nici gata pentru a putea fi locuit, cum are să fie când va fi prefăcut în rai, după cum arată planul lui Dumnezeu. Domnul se referă la timpul viitor când spune: „Cei blânzi vor moșteni pământul”.

Faptul că omul a fost făcut pentru pământ nu împiedică pe Dumnezeu să aleagă din omenire un număr hotărât și limitat de ființe, pe care a plănuit să le schimbe de la starea pământescă la starea cea cerească. Invitarea și chemarea acestui număr de ființe a durat tot timpul Vârstei Evanghelice, adică de la întâia și până la a doua venire a lui Isus Cristos. Această clasă e numită de Isus „o turmă mică”, din cauză că condițiile de primire sunt atât de aspre și premiul atât de înalt, încât numai foarte puțini se pot supune la aceste condiții și pot să prețuiască acest mare dar a lui Dumnezeu.

Revenind la subiectul nostru, aflăm că la sfârșitul celor șase zile mari sau epoci (fiecare epocă de câte șapte mii de ani, sau 6 ori 7000 = 42.000 de ani), în decursul cărora Dumnezeu a pregătit pământul cu toată plinătatea de pe el, El a creat apoi pe om după chipul și asemănarea Sa. Nu numai că omul a fost o creatură mai înaltă și cu totul deosebită de toate celelalte, fiind creat în chipul moral a lui Dumnezeu și înzestrat cu puteri de judecată pe care creaturile inferioare nu le au, dar pe lângă acestea el a fost făcut și în asemănarea lui Dumnezeu — omul a fost făcut regele pământului și domn peste toate viețuitoarele de pe el, și toate erau supuse și ascultau de el.

Așa ni se spune în Psalm: „I-ai dat stăpânire peste lucrările mâinilor Tale; toate le-ai pus sub picioarele (stăpânirea) lui”. Ce creatură măreață a fost omul! Deși cu puțin mai pe jos decât îngerii în grad, fiindcă îngerii au corpuri spirituale și de aceea mai strălucite, totuși acest Psalm vorbește despre om ca fiind mai presus decât îngerii prin domnia sau stăpânirea ce i-a dat-o Dumnezeu asupra pământului, o stăpânire pe care îngerii nu o au. Îngerii sunt numai servii Creatorului și trimișii Săi în acest scop. — Evrei 1:14.

Omului însă — în asemănarea Creatorului său — i s-a dat stăpânire și așa el a avut o împărăție. Desigur că aceasta a fost o mare onoare — „I-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrările mâinilor Tale”.

De unde vine deci mizeria de astăzi?

Cu drept cuvânt s-ar putea întreba: Dacă Dumnezeu a fost și este atât de interesat de omenire și a înălțat pe om atât de mult, de ce nu a făcut o pregătire mai bună pentru el pe pământ? Care e cauza că omul trăiește într-o stare atât de nefericită? Pentru ce atâta întristare, durere, vaet, strigăt și pe urmă moartea pune capăt la toate? Pentru ce există furtuni, uragane, trăsnete, cutremure, foamete, secetă, ciumă, epidemii și tot felul de nenorociri asupra omului? Pentru ce se întâmplă toate acestea, dacă Dumnezeu se îngrijește de om atât de mult?

La toate aceste întrebări și la o mulțime altele de felul acesta, nu am putea da nici un răspuns, dacă nu am avea Biblia. În această mare carte care e cartea cărților, găsim cheia care ne deschide întreaga situație. La început, pregătirea lui Dumnezeu pentru om a fost în așa fel, încât el nu trebuia să fie supus acestor nenorociri. Creat desăvârșit, omul era liber de durere, gemete, mizerie și de tot felul de necazuri, care rezultă din cauza unei vieți anormale și din nearmonia sa cu Dumnezeu și cu legile naturii, și a fost așezat într-un loc cu împrejurări favorabile și desăvârșite; el a fost așezat în grădina desăvârșită a Edenului, unde se aflau toate cele necesare pentru o viață fericită — fără furtuni, uragane, epidemii, dureri, greutăți și suferințe. În această stare fericită omul putea trăi veșnic. Aceasta a fost starea măreață a omului ca fiul lui Dumnezeu.

De unde vine dar schimbarea de astăzi? Această mare schimbare, această viață criminală, precum și toate nenorocirile ce le vedem în jurul nostru, sunt urmarea păcatului. Așa citim: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume (păcatul nu era înainte de aceasta) și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, căci toți au păcătuit” (Romani 5:12). Omul n-a fost supus morții înainte de venirea păcatului în lume; iar moartea este cauzată de dureri. De aceea, toate durerile, gemetele, plângerile și bolile ce le experimentăm noi astăzi sunt urmarea acestui proces al morții. Acul morții sau păcatul, ca și un vierme într-un măr sau lemn sănătos, lucrează în om și îi ruinează tot corpul și viața. Noi toți suntem născuți sub această pedeapsă pe care nici unul dintre noi nu o putem înconjura: „Iată că sunt născut în nelegiuire și în păcat m-a conceput mama

mea” (Psalmul 51:5). Deja din naștere avem otrava păcatului în noi, care ne duce pe toți la mormânt — la putrezire. Scripturile susțin că prin această abatere și decădere întreg neamul omenesc a devenit „fii ai mâniei”.

Dar această „mânie a lui Dumnezeu” nu înseamnă oare chinul veșnic? Cu toată siguranța că nu! Atât credința cât și învățătura despre chinul veșnic, ne-au rămas de la părinții și strămoșii noștri, care se poate că ni le-au lăsat cu intenții bune, dar care erau întunecați de „fumul” învățăturilor rătăcitoare fabricate în armonie cu spiritul din „veacurile întunecate” — spiritul de a se chinui unii pe alții. Sub influența acestor rătăcirii, cu care s-a îmbătat aproape întreaga lume creștină de atunci, din care cea mai mare parte nu s-a trezit încă nici până în ziua de astăzi, oamenii au ajuns să creadă că și Dumnezeu este stăpânit, de un astfel de spirit și sentimente diavolești, încât e în stare să chinuiască omenirea în vecii vecilor. Autorul chinului veșnic este însuși Satan, dușmanul omului și a lui Dumnezeu. Cea mai aspră pedeapsă — ce se poate spune ca o pedeapsă dreaptă — este moartea. Aceasta este pedeapsa impusă de Dumnezeu asupra omului. „În ziua în care vei păcătui vei muri”. Nimic nu se amintește de chinul veșnic. Mânia lui Dumnezeu se vede lucrând în toate părțile; și, după cum spune apostolul, ea „se descoperă” în trupurile noastre — prin boală, întristare, durere și prin toate nedesăvârșirile noastre fizice și morale.

După ce omul a călcat porunca lui Dumnezeu, el s-a despărțit de Creatorul său și așa a fost scos afară din starea desăvârșită a Edenului — el a fost scos într-o stare a pământului nedesăvârșit, cu împrejurări nepotrivite pentru o viață veșnică și fericită. Aceste stări nepotrivite, împreună cu veninul păcatului care deja atinsese pe om, au lucrat spre nimicirea lui. Dumnezeu putea să facă tot pământul ca grădina Edenului, dar El l-a lăsat negata, nepregătit, și a făcut numai o „grădină în Eden spre răsărit”, în care a pus pe om pe probă de viață și de moarte. Înțelepciunea divină a prevăzut căderea omului în păcat și de aceea a lăsat pământul negata, nepregătit, afară de grădina Eden. Iar când a scos pe Adam și Eva din grădina Eden, Dumnezeu a zis: „Blestemat (negata, nedesăvârșit) este acum pământul din cauza ta. ... spini și pălămidă să-ți dea (pământul) și să mănânci plantele de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ (și nu în iad), căci din el ai fost luat; căci țărână ești (și nu suflet nemuritor, ca să mergi în cer) și în țărână te vei întoarce” Geneza 3:17-19.

Cu alte cuvinte, pedeapsa păcatului este moartea — „vei muri” (Geneza 2:17). Această pedeapsă stă asupra neamului omenesc mai mult de șase mii de ani. De la Adam și până astăzi, paginile istoriei sunt pătate cu păcat, durere, întristare, necazuri și mizerie de tot felul, pentru că toți am păcătuit. Și pentru că toți suntem păcătoși, Dumnezeu e silit să ne trateze după dreptatea legii Sale, care nu poate suferi păcatul — „cu moarte vei muri”.

Dacă aceasta este numai partea tristă a acestei afaceri, atunci care este partea ei de bucurie? Este oare vreo nădejde pentru noi? De sigur că este. Această carte binecuvântată — Biblia — ne spune și despre partea cea bună. Evanghelia, care înseamnă „veste de bucurie mare”, arată că Dumnezeu are și o veste bună pentru cei ce din cauza păcatului sunt condamnați la moarte.

Ce vestește Evanghelia?

Noi ne întrebăm: care este această veste bună? Scripturile ne răspund, că ea ne arată bunătatea fără de margini a Creatorului nostru. Deși dreptatea lui Dumnezeu a condamnat pe om la moarte, totuși iubirea Sa a intervenit și a pregătit scăparea lui; și așa Dumnezeu a trimis în lume pe Fiul Său, ca să-și dea viața ca preț de răscumpărare pentru om, iar Isus Cristos a lăsat slava cerească și a venit jos și a murit „drept pentru cei nedrepti”, pentru a câștiga omului drepturile pierdute: viața, fericirea și împărăția pe care le-a avut la început. Isus ne spune că misiunea Sa în lume a fost ca, „să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”; și iar: „Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” — Matei 20:28; Luca 19:10.

Unii însă vor zice: dacă Isus a venit cu scopul să mântuie pe om, atunci unde este mântuirea? N-a murit Isus acum nouăsprezece secole și nu suntem noi sub aceeași domnie a păcatului și a morții ca și atunci? Da, foarte adevărat. Atunci unde este binecuvântarea ce trebuia să vină prin Isus? Noi răspundem că această întârziere se face după un plan stabilit mai dinainte. Acest plan prevede două feluri de mântuiri sau binecuvântări. Întâi va fi o mântuire prin credință și speranță, a căror răsplată va fi cea mai mare ce Dumnezeu o poate da vreuniei dintre ființele Sale cerești sau pământești. Această mântuire înseamnă alegerea unei clase din neamul omenesc, pe care Scripturile o numesc Biserica lui Cristos și pe care, la a doua Sa venire, o va ridica la o stare spirituală prin învierea dintâi. Făgăduința făcută acestora este: „Feriți și sfinți sunt cei care au parte la întâia înviere! Asupra lor a doua moarte nu are nici o putere; ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani” (Apocalipsa 20:6). Și iar citim: „Celui care va birui îi voi da să stea cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și M-am așezat cu Tatăl Meu pe scaunul Său de domnie.” (Apocalipsa 3:21)

Condiția este biruința. Biruință asupra păcatului și a valurilor de nedreptate, pe care lumea nu le poate birui. Biruință în lupta bună a credinții, după ce ne-am consacrat pentru a umbla în urmele lui Isus. Isus ne spune că de aceștia vor fi foarte puțini în tot timpul Evangheliei, iar în alt loc în Scriptură ne spune clar chiar și numărul lor. — Apocalipsa 14:1.

A doua va fi o mântuire a întregului neam omenesc. Fiindcă Dumnezeu a dat pe Fiul Său ca preț de răscumpărare, iar Fiul, Isus Cristos, a plătit acest preț de răscumpărare pentru toți, de aceea va fi o înviere a tuturor morților din morminte. După învierea Sa, Isus a spus că El are cheile morții și ale mormântului. Cheia înseamnă puterea de a deschide ceva ce este închis. Neamul omenesc este închis în mormânt cu zăvoarele morții.

La a doua Sa arătare, Isus va întrebuița aceste chei, strigând celor din morminte: „Morții Tăi vor trăi, trupurile mele moarte se vor trezi. Treziți-vă și cântați, cei care locuiți în țărână! Căci roua Ta este o rouă a luminilor și pământul va scoate iarăși afară pe cei morți” (Isaia 26:19). Va urma apoi Epoca de Aur, acea epocă glorioasă pe care o dorește omenirea întreagă, și în care orice păcat, durere și necaz vor fi șterse pentru totdeauna, iar omenirea timp de o mie de ani va fi sub stăpânirea și îngrijirea Fiului lui Dumnezeu, care eliberându-i din mormânt îi va ridica treptat la desăvârșire mentală, morală și fizică, după cum ne arată Scriptura: „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai exista. Nu va mai fi nici plâns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” — Apocalipsa 21:4.

Cine este acest puternic care va face acestea?

Acest puternic care va face acestea este acela care șade la tronul lui Dumnezeu, după cum citim: „Cel care stătea pe scaunul de domnie a zis: «Iată, Eu fac toate noi»”. Care de la învierea Sa din morți a zis: „Datu-mi-sa toată puterea în cer și pe pământ” (Apocalipsa 21:5). El este Isus Cristos care și-a dat viața ca preț de Răscumpărare pentru întreg neamul omenesc! El este gloriosul Rege al Regilor și Domnul Domnilor, și de aceea „El va stăpâni de la o mare la alta și de la Fluviu până la marginile pământului”. Toți împotrivorii Săi „vor gusta pulberea”, dar vor „înflori în zilele Lui cei drepti” (Psalmul 72:8-9). Sub influența binecuvântării a Împărăției Sale, va veni pe pământ toată binecuvântarea dumnezeiască. Nu va mai fi îngăduit acolo nici un apăsător, după cum citim: „va sfărâma pe cel apăsător”, va „judeca pe săracii poporului” — le va face dreptate, și „va ajuta pe fii săracului”. Apoi iar: „Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor”. „Mărirea lui Dumnezeu se va arăta și toată carnea la un loc o va vedea”. Acestea și încă multe alte Profeții ne arată făgăduințele lui Dumnezeu, pentru ca speranța și inima noastră să se întărească, ca să ne putem întoarce de la păcat și să devenim fiii lui Dumnezeu.

Noi ne referim aici la lume, cum are să fie binecuvântată în Împărăția lui Dumnezeu, Împărăția după care Isus ne-a învățat să ne rugăm: „vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”. După cum vedem, acest lucru nu s-a îndeplinit încă. Noi încă nu vedem omenirea binecuvântată și nici „pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui”, cum s-a vestit la nașterea Mântuitorului ca o „mare bucurie pentru tot poporul”. Toate acestea, de acum înainte au să se îndeplinească.

Aceasta va fi mia de ani a domniei lui Mesia, mia de ani în care se va ridica omenirea din păcat și din moarte, mia de ani în care Satan va fi legat ca să nu mai rățească neamurile, mia de ani în care cunoștința de Dumnezeu va umplea tot pământul, mia de ani în care tot pământul va deveni un paradis, întocmai după cum a fost arătat în grădina Eden, mia de ani la sfârșitul căreia toate creaturile din cer și de pe pământ vor fi auzite cântând: „A Celui care stă pe scaunul de domnie și a Mielului să fie binecuvântare, cinste, slavă și stăpânire în vecii vecilor!” — Apocalipsa 5:13.

Cu toate acestea această lucrare măreață mai are și o altă latură. Aceleași Scripturi, care ne explică atât de clar și de amănunțit alegerea Bisericii și după aceea binecuvântarea și fericirea neamului omenesc întreg, pe pământ și aceleași Scripturi care ne vorbesc despre prefacerea pământului întreg într-un Paradis, — tot ele, ne mai spun încă și aceea, că va fi o clasă de oameni, care cu toate avantajele ce se vor pune la îndemâna tuturor în această binecuvântată Împărăție, totuși ei nu se vor îndrepta și de aceea vor fi pedepsiți. Dar, mulțumită lui Dumnezeu, pedeapsa lor nu va fi chinul veșnic, ci o „pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui” (2 Tesaloniceni 1:9). „Și oricine nu va asculta de Prorocul acela (Cristos), va fi nimicit din mijlocul poporului” (Fapte 3:23). Astfel, la sfârșitul celor o mie de ani, pământul va fi curățit de păgăritorii săi și orice urmă a păcatului va fi ștearsă, iar omenirea, desăvârșită și dragălașă va putea trăi în fericire fără de capăt.